

spontaneitatea gestului creează laolaltă imaginea pereche realitate/coșmar, pe care ne-o revelează visul nefericitului *Poprișcin*. Pe una dintre laturile scenei descoperim o „fereastră” unde, își vor face apariția, când și când, personajele evocate de eroul piesei, interpretate și ele cu vervă și concizie de Corina Merișescu și Gabi Popescu, în timp ce „tablourile” sunt prefigurate de un „gong” viu, întrupat de Vasile Marinoiu. Dar, așa cum este și firesc, centrul de greutate al reprezentației se află pe umerii lui Radu Constantin, interpretul lui *Poprișcin*. Un amestec de dramă și comedie, de protest steril și de majoră umilință, de „libertate” și alienare definește partitura lui, în care se pot întrezări, desigur, semnele premoniționale de singurătate și spaimă, de îndoială sau chiar de abulie ale lumii noastre, la granița dintre secole și milenii. Chiar dacă, pe alocuri, jocul său pare prea apăsător, cu o abundență de mimică și inflexiuni vocale ce riscă „să explice” în loc să sugereze, demersul protagonistului îmi pare unul dintre cele mai reprezentative pentru scena vâlceană.

Oana BORȘ

Ceva poate fi salvat prin IUBIRE

În istoria umanității, indiferent de epocă sau spațiu, de descompunere sau renaștere, a existat și există o constantă din esența umanului, arhetipuri regăsite în mii de forme și nuanțe, în care, noi, cei de azi, ne regăsim în ei, cei de ieri. Instrumentele ce ne permit comparația: marile opere literare. Surprinzând esența, opera scriitorului rămâne nu numai în memoria posterității, ci face parte din viața ei. Cu atât mai pregnant în ceea ce privește dramaturgia, căci piesa de teatru rezistă atâta timp cât permite o nouă dinamică, o nouă transfigurare scenică, ancorată altei clipe. Cel care are menirea de a da o nouă viață scriiturii dramatice, regizorul aduce cu el, din el, noul timp și spațiu determinat și determinant, pentru propria abordare. Poate de aici și riscul de a trece dincolo, de a naște pe scenă o realitate prin care nu numai că se decodifică (prin prisma percepției contemporane) semne existente,

ci se nasc altele noi, noi adevăruri ce se adaugă adevărului din operă.

Această limită fragilă pare a fi încălcată de Andreea Vulpe și Cristian Juncu în spectacolul cu *Leonce și Lena* căruia i-au dat viață la Teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești. Se pleacă de la modernitatea problematicii din piesa büchneriană și pe scenă este adusă o lume de oricând și de oriunde pe care însă se grefează miturile zilei de azi, ale societății guvernate din ce în ce mai mult de kitsch și derizoriu, particularizându-se, astfel, clipa cu prea mare agresivitate. Simbolurile încarcă scriitura scenică și sufocă prin densitate. Se lezează, astfel, uneori, coerența mesajului.

Ceea ce luminează și poate da o altă aură spectacolului în final prin recucerirea poeziei, pierdută undeva pe drum, este prezența *Lenei*. În interpretarea plină de talent a Isabelei Iacupovici, copila bâlbâită și ușor naivă dăruiește toată frumusețea purității și a iubirii. Regizorii spectacolului nu ne lasă, totuși, să uităm că în măcinarea timpului destinul omului este strivit de aceleași legi. Rămânem, însă, și cu impresia că, măcar pentru o clipă, ceva poate fi salvat prin iubire.

Teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești – *Leonce și Lena* de Georg Büchner. Regia: Andreea Vulpe și Cristian Juncu. Scenografia: Andreea Mincic. Mișcarea scenică: Mălina Andrei. Distribuția: Alexandru Pandele, Ioan Coman, Isabela Iacupovici, Ilie Gâlea, Roxana Ivanciuc, Nadiana Sălăgean, Dumitru Pandele, Lupu Buznea, Daniel Chirea, Nicolae Năstăsie, Fabian Gavriluțiu, Sebastian Nistor, Viorica Ștefănescu, Nicolae Nicolaescu, Micu Mihai.

În imagine:

**Isabela
Iacupovici,
Nadiana
Sălăgean,
Ioan Coman,
Ilie Gâlea**

Foto: Mihail E. Cratofil

